

PŘÍBĚH

ZAJÍC A ŽELVA

Zajíc se jednou chlubil, že umí běhat rychleji než kdokoliv jiný. Neustále si dobíral želvu a vysmíval se jí, že je tak pomalá. Jednoho dne mu rozzlobená želva povídá: „Jen nebud' tak nafoukaný. Nikdo nepochybuje o tom, že jsi rychlý, ale i tebe může jednou někdo předběhnout!“ Zajíc se rozesmál.

„Předběhnout mě? A kdo? Ty určitě ne! Vsadím se, že nikdo na světě nade mnou nevyhraje, tak jsem rychlý. Tak co, zkusíš to?“

Želva, znechucená tím, jak se zajíc vytahuje, přijala jeho výzvu. Společně vyznačili trasu závodu a druhého dne za úsvitu se postavili na startovací čáru. Zatímco se želva pomalu vlekla, zajíc ospale zíval. Když viděl, jak je jeho soupeř pomalý, rozhodl se, že si ještě vstoje chvíli zdřímne. „Běž si svým tempem,“ řekl. „Já si zatím trochu zchrupnu a stejně tě za minutu dohoním.“

Zajíc se probral ze spánku a rozhlédl se, kde je želva. Jenže ta byla jen kousek dál, měla za sebou sotva třetinu trasy. Zajíc si s úlevou vydechl a rozhodl se, že se stihne ještě i nasnídat. Vypravil se na zelí, které zahlédl na blízkém poli. Po těžkém jídle se mu na hřejivém sluníčku začala klížit víčka. Bezstarostně pohlédl na želvu, která už byla v po-

pohádky

lovině trasy. Rozhodl se, že si ještě zdřímne a až se probudí, předběhne želvu a zazáří jako vítěz.

Smál se pro pomýšlení na to, jak se želva zatváří, až uvidí, jak jí předbíhá. V tom však tvrdě usnul a brzy spokojeně oddychoval.

Sluníčko začalo klesat za obzor a želva, která se od rána trmácela za vítězstvím, byla už jen kousíček od cíle. Zajíc se najednou probudil. V dálce zahlédl, jak se želva ze všech sil snaží. Vyskočil a utíkal, co mu síly stačily, s vyplazeným jazykem sotva lapal po dechu. Chybělo málo a byl by v cíli první. K vítězství mu chyběl jeden jediný krok, a tak zvítězila želva. Chudák zajíc. Unavený a zahanbený klesl na zem za želvou, která se mu tiše smála.

„Pomalu dojdeš dál,“ řekla.

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 15. 5. 2019

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

329

SIHÁČEK

květen 2019

Jak to zvládáme CO SE STALO

24. 4. — bylo opět slunečno a teplo. Téměř celou schůzku jsme strávili venku.

Na začátku četla Veverka z příběhu. Se skřety se objevila i tělesná stráž Bolgova, a tak nezbylo, než se popasovat i s nim. Čekala skřety. Bránili jsme se se štíty a bojovým prostředkem byly tentokrát hadrové koule. (ty mají pěkné grády, ale nezpůsobují zranění vyžadující ošetření ; -)).

Ještě zmínka mezi řádky. V čase zahájení schůzky jsme bylo dva na dva. Oko, Milach versus Tete, Veverka. V průběhu bitvy se objevili Olča s Matoušem a pak Kája a nakonec Mat'o a Ondřej.

Hráli jsme na několik kol, kdy se měnily role jednotlivých bojovníků. Nejoblíbenější byla ta, který symbolizovala ZLO. Nesmrtelná postava, která pouze škodila, ale nemohlo ji být ublíženo...

Souboje venku jsme zakončili trefováním kbelíků koulemi. Bitva totiž byla docela náročná.

Přesunuli jsme se do klubovny. Tady už byly připravené vrbové proutky. „Výroba píšťalek je tak snadná,“ jen získat trochu cviku. No, ale zpátky na zem stáhnout nepoškozenou kůru se podařilo sice většině, ale — nemačkat ji tak, aby nepraskla, to už byl celkem oříšek, a tak jediná píšťalka, která pískala, byla od Veverky (a přitom právě ona vysoké tóny tak nerada...)

Závěr se blížil mílovými kroky a tak jsme si rozdali »nové číslo« oddílového časopisu. Trochu jsme pouklízeli a vydali se k domovům.

4. 5. — byla oddílová výprava »Malé lesní keškování«. Ještě ráno bylo zataženo, ale ve chvíli kdy jsme vyráželi na cestu už nás zalévali sluneční paprsky. Mnozí se možná nechali zastrašit včerejším deštěm a tak si s námi neužili pěkný slunečný den na horách. Nakonec jsme našli sedm schránek.

Ze Starých Hamrů jsme se vydali na Gruň. Prošli se po hřebeni až za Kozlenu. Vrátili se a pokračovali kolem Poledňany až k rozcestí u Řečice. Tam se podívali na »Střapatou jedli« a pak kolem Šance do Ostravice.

8. 5. — jsme se v komorním počtu sešli v klubovně, sehráli několik kol Osadníků z Katanu.

V obou minulých dvou týdnech

[illegible]

26. obrana před skřety

zených tvarů

se nehodí

k ostatním

řešení pošlete na oddílovou adresu: sihasapa@centrum.cz, nebo přineste na schůzku.

Řešení z minulého čísla: » quano «

NAŠE DRUHÁ HORSKÁ VÝPRAVA ZA KEŠKAMI PROBĚHLA V SOBOTU 4. KVĚTNA. JAK BYLO NAPSÁNO V POZVÁNCE, ZAČÍNALI JSME TAM, KDE JSME MINULE SKONČILI, TENTOKRÁT JSME VŠAK VYRAZILI NA DRUHOU STRANU OD STARÝCH HAMRŮ NA GRUŇ...

GRUŇ

je rozsáhlý horský hřeben v části Moravskoslezských Beskyd nazývaných Zadní hory. Za jeho okraje se obecně považuje lokalita Kotoščina nedaleko Bílého Kříže a vrchol Příslop. Na hřebeni se mezi vrcholy Janíkula a Kozlena rozkládá osada Gruň, která spadá pod Staré Hamry.

Název Gruň pochází ze stejnojmenného valašského a lašského slova označujícího horský hřeben odlesněný pro potřeby salašnictví a přeměněný na rozsáhlé pastviny, tzv. valašské louky. V širším sousedství Gruň se nachází i několik dalších méně výrazných gruňů, zejména Mazácký grúník na Lysé hoře.

Salašnictví bylo hlavní obživou obyvatel osady Gruň a dodnes se po celé délce hřbetu zachovaly rozptýlené dřevěné chalupy, původně salaše. Největší počet obyvatel měla tato osada za Protektorátu, pak se velká část obyvatel odstěhovala do vysídlených Sudet, část luk byla zalesněna a některé salaše byly přeměněny na turistické chaty (Švarná Hanka, Charbulák).

Tradice chovu ovcí na Gruni nicméně stále pokračuje, jejím specifikem je plemenný chov vzácné ovce valašské.

Děti žijící na Gruni chodily do školy na Borovou v Malenovicích. Pro velkou vzdálenost a neschůdnost cest však do školy nechodily, a tak byla roku 1852 založena na Gruni škola.

ovce
Valaška
má na
Gruni
i pomník

BODOVÁNÍ

[illegible]